

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogdan Gierzyński
Protokolant:	sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 11 maja 2015 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **J. M.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 20 lutego 2014 r. Nr (...)

I. uchyla zaskarżoną decyzję;

II. zasadza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz J. M. kwotę 460,00 (czterysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Bogdan Gierzyński

Sygn. akt XVII AmE 69/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 lutego 2014 r. Nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej osobie kierującej działalnością przedsiębiorstwa (...) S.A. w W. orzekł, że osoba kierująca działalnością przedsiębiorstwa (...) S.A. w W. nie wywiązała się z obowiązku przekazania Prezesowi URE w terminie do dnia 15 maja 2013 r. informacji o działaniach podjętych w okresie od dnia 1 kwietnia 2012 r. do dnia 31 marca 2013 r., w celu zapewnienia bezpieczeństwa paliwowego państwa w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą oraz o realizacji obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego, wynikającego z art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym – pkt 1 decyzji.

W pkt 2 decyzji Prezes URE za zaniechanie opisane w pkt 1 wymierzył osobie kierującej działalnością przedsiębiorstwa (...) S.A. w W., Członkowi Zarządu – J. M., karę pieniężną w kwocie 7576,52 zł, odpowiadającej dwukrotnemu przeciętnemu miesięcznemu wynagrodzeniu w sektorze przedsiębiorstw w drugim kwartale 2013 r., tj w kwartale w którym nastąpiło niedopełnienie obowiązku określonego w art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o

zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym.

Od ww. decyzji powód złożył odwołanie. Decyzję zaskarżył w całości zarzucając jej:

1. naruszenie art. 27 ust. 2 w zw. z art. 27 ust. 1 w zw. z art. 24 ust. 5 oraz ust. 5c o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (tekst jedn. Dz.U.2012 poz. 1190 z późn. zm.) przez błędną jego wykładnię polegającą na przyjęciu, że obowiązek informacyjny wynikający z art. 27 ust. 2 ww. ustawy, który dotyczy przedsiębiorstwa energetycznego, o którym mowa w art. 27 ust. 1 ww. ustawy, obejmuje również przedsiębiorstwo energetyczne zwolnione z utrzymywania obowiązkowych zapasów gazu ziemnego na podstawie art. 24 ust. 5 ustawy o zapasach,
2. naruszenie art. 63 ust. 1 pkt 6 ustawy o zapasach poprzez niewłaściwe jego zastosowanie w następstwie błędnej wykładni przepisów wskazanych w pkt 1 powyżej i tym samym niezasadne nałożenie na powoda kary pieniężnej,
3. naruszenie art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 30 ust. 1 u.p.e. – przez nieuwzględnienie okoliczności uzasadniających umorzenie postępowania administracyjnego, pomimo oczywistego i znanego Prezesowi URE z urzędu braku podstaw do jego wszczęcia i rozstrzygnięcia w sprawie.

Mając powyższe na uwadze powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny.

Przedsiębiorca posiada koncesję na obrót gazem ziemnym z zagranicą, udzieloną decyzją Prezesa URE z dnia 13 grudnia 2011 r. Nr (...), na okres od dnia 1 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2030 r.

Przedsiębiorca na mocy decyzji Ministra Gospodarki z dnia 16 sierpnia 2011 r. Nr (...) uzyskał zwolnienie z obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego na okres jednego roku od dnia wydania decyzji (K 23 – 27 akt administracyjnych), a na mocy decyzji Ministra Gospodarki z dnia 25 czerwca 2012 r. Nr (...), otrzymał adekwatne zwolnienie do dnia 31 grudnia 2014 r. (K 28 – 34 akt administracyjnych).

(...) S.A. jest przedsiębiorstwem energetycznym wykonującym działalność gospodarczą w zakresie przywozu gazu ziemnego w rozumieniu art. 24 i n. ustawy o zapasach. Tym samym przedsiębiorca obowiązany jest realizować obowiązki określone w art. 27 ust. 2 ustawy o zapasach.

Zgodnie z treścią art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz.U. z 2012 r. poz. 1190, ze zm.) dalej „ustawa o zapasach” na przedsiębiorstwie energetycznym, wykonującym działalność gospodarczą w zakresie przywozu gazu ziemnego w celu jego dalszej odsprzedaży odbiorcom, spoczywa obowiązek przekazania ministrowi właściwemu do spraw gospodarki oraz Prezesowi URE informacji o działaniach podjętych w okresie od dnia 1 kwietnia poprzedniego roku do dnia 31 marca danego roku, w celu zapewnienia bezpieczeństwa paliwowego państwa w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą oraz realizacji obowiązku utrzymania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego, do dnia 15 maja każdego roku.

Przedsiębiorstwo (...) S.A. w W. nie przedstawiło w terminie od dnia 15 maja 2013 r. informacji, o których mowa w art. 27 ust. 2 ustawy o zapasach wszczęto z urzędu postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia osobie kierującej działalnością tego przedsiębiorstwa kary pieniężnej (K 1-2 akt administracyjnych).

Jako osobą kierującą działalnością przedsiębiorcy energetycznego (...) S.A. odpowiedzialną za złożenie informacji do dnia 15 maja 2013 r., o których mowa w art. 27 ust. 2 ustawy o zapasach, wskazano J. M., Członka Zarządu (...) S.A.

W tym stanie faktycznym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2014 r. poz. 1695), przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność gospodarczą w zakresie przywozu gazu ziemnego w celu jego dalszej odsprzedaży odbiorcom przedstawia ministrowi właściwemu do spraw gospodarki oraz operatorowi systemu gazowego informacje o: wielkości zapasów obowiązkowych gazu ziemnego zweryfikowanych przez Prezesa URE oraz o technicznych możliwościach dostarczania ich do systemu gazowego, w okresie nie dłuższym niż 40 dni, zweryfikowanych przez operatora systemu przesyłowego gazowego lub operatora systemu połączonego gazowego - do dnia 15 czerwca każdego roku, rzeczywistej wielkości utrzymywanych zapasów obowiązkowych gazu ziemnego oraz miejscu ich magazynowania, według stanu na dzień 15 września - do dnia 20 września każdego roku.

Zgodnie zaś z ust 2 powyższego przepisu, przedsiębiorstwo energetyczne, o którym mowa w ust. 1, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki oraz Prezesowi URE informacje o działaniach podjętych w okresie od dnia 1 kwietnia poprzedniego roku do dnia 31 marca danego roku, w celu zapewnienia bezpieczeństwa paliwowego państwa w zakresie obrotu gazem ziemnym z zagranicą oraz realizacji obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego, do dnia 15 maja każdego roku.

Mając zatem na względzie zakres informacji objętych obowiązkiem wynikającym z art.27 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, jak również fakt, że zwolnienia z obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego dokonuje minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek tego przedsiębiorstwa, w drodze decyzji, na czas określony lub do czasu zmiany stanu faktycznego będącego podstawą do zwolnienia z tego obowiązku (art.24 ust. 5 ustawy Prawo energetyczne), należało uznać, że obowiązek przedstawiania powyższych informacji nie obejmuje przedsiębiorstw, które uzyskały takie zwolnienie.

Należy bowiem mieć na względzie, że skutkiem uzyskanie w drodze decyzji zwolnienia z obowiązku utrzymywania zapasów obowiązkowych gazu ziemnego wywołuje ten skutek, że przedsiębiorstwo nie posiada zapasów obowiązkowych gazu ziemnego, tworzone zaś zapasy o charakterze nieobowiązkowym nie są objęte obowiązkiem informacyjnym. Fakt ten jest zatem znany z urzędu ministrowi właściwemu do spraw gospodarki. Przepisy ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o zapasach ropy naftowej, produktów naftowych i gazu ziemnego oraz zasadach postępowania w sytuacjach zagrożenia bezpieczeństwa paliwowego państwa i zakłóceń na rynku naftowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1190, z 2013 r. poz. 984 oraz z 2014 r. poz. 900) nie ustanawiają trybu przepływu informacji pomiędzy ministrem właściwym do spraw gospodarki a Prezesem URE w zakresie udzielanych zwolnień, jednak zdaniem Sądu nie uzasadnia to nakładania na przedsiębiorcę obowiązku w tym zakresie, gdyż przeczy to konstytucyjnej zasadzie jednolitości Państwa.

Należy przy tym mieć na względzie, że do decyzji nakładającej karę pieniężną obowiązuje wyższy standard ochrony praw przedsiębiorcy ze względu na konieczność zapewnienia skuteczności w polskim porządku prawnym przepisom Europejskiej konwencji Praw Człowieka i Podstawowych Wartości w zakresie w jaki Europejski Trybunał Praw Człowieka przyjmuje gdy dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacji w tym zakresie, powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, które obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej (vide Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.09.2010 r. sygn. III Sk 8/10 niepubl. i Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12.01.2011 r. syn VI Ca 782/10 niepubl.)

W związku z powyższym, za zasadny należało uznać zarzut naruszenia art.63 ust. 1 pkt 6 ustawy o zapasach wobec błędnej wykładni art. 27 ust. 2 w zw. z art.27 ust. 1 i 24 ust. 5 tek ustawy.

Zaskarżoną decyzję należało w związku z tym uchylić wobec braku podstaw do jej wydania (art.479⁵³ § 2k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 k.p.c.).